

Chuyện Xưa

Truyện Ngắn Tình Cảm

Cuộc du hành của Hoàng đi Madrid, với chặng ghé qua Nice, đã được chuẩn bị xong xuôi, chỉ còn hai ngày nữa là anh sẽ bước lên chiếc phi cơ của hãng Air France. Từ Los Angeles anh sẽ bay thẳng đi Nice, thành phố thơ mộng có hạng của nước Pháp nằm trên vùng Bờ Biển Mây Xanh của Địa Trung Hải, và anh sẽ có hai ngày để được ở bên Minh Trang, người yêu xưa kia của anh, người anh đã xa cách hơn đã hai mươi năm trời. Nay thì Minh Trang là một bác sĩ sản khoa làm việc cho bệnh viện thành phố, không còn là một cô sinh viên du học bé bỏng như xưa kia, khi anh và em quen nhau và yêu nhau trên Paris. Hơn hai mươi năm, bao nhiêu thay đổi trong cuộc đời của hai đứa, thế mà duyên số đã lại đưa hai đứa đến với nhau.

Trong một hoàn cảnh thật lạ thường, một hoàn cảnh mà nói ra ít ai có thể tưởng tượng có thể xảy ra trên đời, anh đã lại bắt được liên lạc với người con gái anh yêu khi còn trẻ, khi anh mới chưa quá tuổi hai mươi, khi anh chỉ mới là một sinh viên được cha mẹ cho đi sang Pháp du học vào những năm đầu của thập niên 60.

Số là cách đây ba tháng anh đi Houston chơi và trong một quán ăn, tình cờ anh gặp Quang, một người bạn cũ ở Saigon từ lâu lắm anh không gặp lại. Nhìn nhau ngỡ ngàng, hai đứa phải mất vài phút moi trong đầu hình ảnh những bộ mặt cũ đã chìm trong quên lãng rồi mới nhận ra được nhau:

- Mà là thằng Hoàng, trước ở Nguyễn Bình Khiêm!
- Còn mày, thằng Quang ở Cường Để!

Ngồi uống vài chai bia với nhau, kể cho nhau nghe bao nhiêu chuyện xảy ra sau những ngày khốn nạn, phải bỏ nước ra đi, chia xẻ với nhau bao nỗi niềm chua cay của cuộc đời, sau cùng anh nghe Quang nói:

- Tao nói cho mày nghe một chuyện quan trọng mà suýt nữa tao quên. Đầu óc tao bây giờ hơi lộn xộn nhưng chưa đến nỗi nào, tao chợt nhớ ra...
- Chuyện gì mà quan trọng? Cuộc đời chúng mình bị giờ còn gì mà quan trọng được nữa?
- Mày có nhớ thằng Bách không? Thằng Bách tổng giám đốc ngân hàng Nghĩa Tín ngày xưa?

Nghe đến tên Bách, anh thấy xa xăm mặt mày, anh thấy choáng váng, anh thấy lại những hình ảnh buồn thùi xa xưa. Anh giả vờ:

- Thằng Bách nào, tao đâu có quen thằng nào tên Bách?
- Thằng Bách HEC cùng bọn với mình ở Foyer des Étudiants. Làm sao mày quên nó được?

Vô tình Quang đã gọi lại cái quá khứ xa xôi, cái quá khứ chứa đựng bao nỗi buồn đau đối với anh. Tự nhiên anh thấy quay cuồng trong đầu óc những hình ảnh của một thời kỳ đen tối, những hình ảnh mà anh đã chôn dấu trong thâm sâu của ký ức, những hình ảnh anh đã muốn quên đi và đã quên bao nhiêu lâu nay.

- Ô thằng đó! Nó với tao không ăn giờ (en jeu) với nhau...

Những ngày ở Saigon, anh đã tránh mặt Bách, anh đã không muốn nhớ ngay cả đến cái tên của nó. Anh chỉ nghe nói nó về nước làm quan, có nhiều bạc, ăn to nói lớn, có vợ đẹp con khôn, có villa xe hơi, kẻ hầu người hạ, trong khi anh chỉ là một con người tầm thường như bao nhiêu con người khác. Nhiều khi anh nghĩ anh đã có tự ti mặc cảm. Nhưng vẫn đề không phải thế, không phải chỉ là mặc cảm. Nó có nguyên nhân xấu xa hơn là tiền bạc, địa vị, tiếng tăm. Nó là một vấn đề tình cảm dính líu đến nhận thức về con người của anh...

- Tao biết. Nhưng sau này thì khác. Gần đây tao lại thấy nó cứ nhắc đến tên mày. Nó hỏi thăm các anh em bạn về mày, cố tìm tông tích của mày mà không ra....

Sự ngạc nhiên làm cho anh vừa tò mò vừa thích thú. Lý do gì thúc đẩy Bách đi tìm anh? Tại sao lại có một thay đổi lập trường, thay đổi thái độ? Hồi xưa nó đâu ưa gì anh, nó đâu muốn nghe đến cái tên Hoàng của anh chứ nói gì đến việc nó hỏi thăm về anh, muốn tìm anh? Mà tìm để làm gì mới được cơ chứ?

- Nó tìm tao làm gì? Tao có nợ nần gì nó đâu? Sang đến bên này thì mạnh ai nấy sống, đâu còn trâu buộc ghét trâu ăn làm gì nữa?
- Chúng tao cũng hỏi nó câu đó. Nó chỉ nói nó cần gặp mày trước khi nó chết, nó cần nói với mày một chuyện gì quan trọng, rất quan trọng cho cả nó lẫn mày...
- Nói với tao một chuyện, rất quan trọng, trước khi chết? Ờ nhỉ? Thứ nhất đó là chuyện gì? Thứ hai cái gì mà quan trọng? Thứ ba, trước khi nó chết, làm như thể nó sắp chết không bằng...
- Tao chưa kịp nói với mày điều đó... nó sắp chết, phải rồi, đúng thế đấy. Nó ốm nặng từ nhiều tháng nay, chẳng còn sống được bao lâu nữa... Mày nên tới nghiệp nó... Mày mà nhìn thấy nó thì mày cũng như tao, cũng sẽ thấy nó thật đáng thương... mà thôi...
- Mày nói thật hay nói giỡn chơi? Nó bị bệnh gì mà ghê vậy?
- Ung thư tuyến tụy... Bác sĩ nói... tịch chỉ còn là thời gian... vài ba tháng thôi. Bây giờ nó chỉ còn là một cái xác không hồn... mà cái xác thì cũng chỉ da bọc xương. Nó nằm chờ chết và cầu nguyện được thấy mặt mày trước khi ra đi. Chúng tao hỏi nó chuyện gì, nhắn lại được không? Nó bảo không, nó muốn gặp chính mày, nói thẳng với mày thì mày mới tin, mày mới thấy đó là một chuyện quan trọng. Nó bảo đó là một bí mật, chỉ liên quan đến nó và mày mà thôi, không ăn nhập gì đến chúng tao...
- Làm gì có chuyện quái gở như vậy được? Thế bây giờ nó ở đâu? Vợ con ra sao?
- Nó sống một mình, không vợ con gì cả, ngay ở gần đây. Nếu mày đồng ý, mai tao đưa mày tới thăm nó. Tội nghiệp nó lắm... Gặp mày xong chắc nó mới chết được yên tâm...
- Mày kể gì toàn là chuyện lạ! Năm 72 khi ở Pháp về nước, nó dẫn theo cả vợ con mà? Vợ nó là Monique Quỳnh Anh, mày biết chứ sao không? Thế vợ con nó đâu rồi? Ly dị hả?

Thật là một tin xét đánh đối với anh! Ngày đó anh sống âm thầm trong sự buồn tủi của riêng anh. Anh có nghe nói đến vụ Quỳnh Anh về nước, nàng lấy Bách và có một đứa con, nhưng chẳng bao giờ anh tìm hiểu thêm làm gì. Cuộc đời có lắm chuyện trớ trêu, riêng vụ nàng lấy Bách cũng đủ làm cho anh quá đau lòng rồi. Anh đã chỉ muốn quên đi dĩ vãng và anh đã quên. Nay bỗng nhiên tất cả lại sống lại trong tâm trí anh, làm sống lại trong anh vết thương lòng...

- Tao nghe nói từ hồi đó, Monique đã thôi nó, nàng đã bỏ nó trở về Paris, ngay từ năm 74, trước khi mình mất nước... Nó không nhắc đến chuyện này bao giờ. Tao cũng chẳng bao giờ dám hỏi. Chuyện riêng gia đình người ta, chuyện tế nhị ai hỏi làm gì?

Quỳnh Anh, Quỳnh Anh, người yêu bé bỏng của anh, người em gái anh đã thương đến muốn bẻ trái tim, người anh ngút ngàn nhớ, khi phải để em lại Paris mà về thăm bà mẹ đang bệnh nặng. Ngày anh rời Paris, em đã khóc xưng cả đôi mắt huyền, em đã đòi đập đầu vào tường chết cho rồi. Hình như em đã biết trước số phận của hai đứa, số phận ăn mày, yêu nhau để rồi phải xa nhau, em đã có linh tính tất cả là do tiền định. Cho nên em cứ khóc hoài, khóc hết nước mắt, em van xin anh đừng bỏ em, đừng về. Nhưng anh không về sao được? Mẹ anh đang hấp hối trên giường bệnh, mẹ anh đang mong chờ từng giây từng phút anh về. Anh yêu em nhưng anh cũng yêu cả mẹ già. Mà đối với mẹ già thì anh còn bần phận làm con, anh không thể bất hiếu. Không có mẹ sao có anh, sao có anh để em yêu, để em bị giờ khóc lóc nài nỉ? Vả lại anh tính anh về rồi lại trở sang, anh sẽ lại ở bên em, và anh sẽ ở bên em mãi mãi và mãi mãi.

Anh đã hứa với em như thế, anh đã tính toán trong đầu như thế, nhưng ở đời đâu biết được những chuyện bất trắc xảy ra? Chẳng vì thế mà bao nhiêu đứa bạn anh cũng đã khuyên anh đừng về. Chiến tranh đang tung hoành khắp bốn vùng chiến thuật, Việt Cộng đang mang hàng mấy trăm ngàn binh lính từ Miền Bắc vào thôn tính Miền Nam, anh về sẽ kẹt, anh sẽ không còn cơ may sống yên bình như trước trên mảnh đất an toàn là đất Pháp. Về là sẽ bị bắt đi lính, anh sẽ đi đánh trận, anh sẽ đi vào chỗ chết. Nhưng anh cóc cần, anh cứ về, có chết thì cũng chẳng sao. Vì Mẹ anh đang chờ anh trên giường bệnh. Và như thế anh đã quyết định, anh đã về, để rồi anh không còn qua được Paris trở lại, anh đành chịu số phận, anh đành mất em, mất Quỳnh Anh mà anh nhớ thương vô cùng. Anh đã lỗi hẹn với em, anh đã viết thư cho em để xin lỗi, để giải thích cho em hiểu rằng anh vẫn còn thương em mặc dù anh đã làm cho em buồn, em khổ, em trách.

- Sao mày tính sao? Có đến thăm thằng Bách ngày mai hay không, để tao còn thu xếp giờ giấc cho thuận tiện với nó?

Anh cảm thấy sự tò mò của anh đã lên đến tột độ, anh muốn biết tại sao Bách lại cứ khư khư muốn gặp anh. Anh muốn biết cái nguyên nhân nào đã đưa Bách đến cái chỗ thôi không còn hận thù anh, hay ít ra không còn coi thường anh như xưa. Phải chăng vì nay hắn đã ở cái thế kẹt nào đó, hắn cần nhờ vả anh chuyện gì? Hay hắn sắp chết nên muốn ra đi trong sự bình an của cái tâm, cho thần hồn của hắn sớm được siêu thoát ?

- Mày nghĩ tao có nên đến nhìn lại cái mặt vênh váo của nó hay không?
- Mày lại nói bậy rồi! Đến giờ này mặt nó sao còn vênh váo được nữa? Trái lại, nó chỉ còn đáng thương, mày khó có thể tưởng tượng được nổi. Thôi hãy ban phúc đức cho nó đi! Nó cần gặp mày thì mày đến, chứ mày có cần gặp nó đâu? Vả lại, cũng do tao cầu cạnh...
- OK. Tao đành nghe lời mày. Vậy mai mấy giờ? Hẹn gặp nhau ở đâu?

Thấy Bách xanh xao tiêu tụy, anh đã mủi lòng. Anh hỏi thăm tình trạng sức khỏe của Bách và được biết cách đây hai năm hắn cứ thấy đau thắt phía trên giữa bụng, đau nhói tới sau lưng, ăn không còn thấy ngon, ngày càng gầy đi, nên đi thăm bác sĩ. Mới đầu được cho uống thuốc chống đau, sau đó cho đi thử máu, cho đi làm trắc nghiệm Ultrasound, rồi CAT Scan, mới tìm ra bệnh thì đã muộn rồi. Cát tụy tạng đi nhưng ung thư đã chạy sang nơi khác, sức khỏe cứ thể hao mòn nhanh chóng, ăn uống không được nên càng gầy gò, sức lực càng yếu dần...

Bách hỏi thăm chuyện của anh, chuyện ngày xưa, chuyện ngày nay, chuyện gia đình vợ con, chuyện công ăn việc làm. Để làm vừa lòng người bạn bất đắc dĩ, anh kể hết cuộc sống của anh từ xưa đến giờ, anh nói anh vẫn không vợ con và chưa từng lấy vợ bao giờ. Anh kể chuyện anh đã nhảy xuống chiếc tàu sắt đi buôn vào ngày mùng 1 tháng 5 và thoát được ngon lành. Sang Mỹ anh đi học lại vì những ngày xa xưa, cái thời thơ ấu của tuổi trẻ, anh mãi ăn chơi không nghĩ tới tương lai, việc học hành anh bỏ dở dang, không đi đến đâu. Sau khi mẹ anh mất, anh nộp đơn xin trở lại Paris học tiếp nhưng bị bộ Giáo Dục bác đơn vì học bạ bê bối, vài tháng sau anh bị động viên, cho đi Thủ Đức học. Gần ba năm quân ngũ, anh đã ở trong đơn vị Nhảy Dù, lăn lộn khắp những chiến trường dầu sôi lửa bỏng nhất, chạm trán với cái chết như trò đùa. Sau ba năm đi học ở đất Cờ Hoa, anh tốt nghiệp với cái bằng MBA và vào làm cho cái Công ty P&G, nơi anh hiện vẫn đang làm, sau mười lăm năm dài dằng dặc.

Sau cùng, Bách xin phép Quang cho hắn được nói chuyện riêng với anh và sau khi Quang rời khỏi căn phòng, hắn đằng hắng hai ba tiếng, ngần ngừ một lúc, như thể muốn tìm lời nói sao cho khéo trước khi bắt đầu:

- Anh Hoàng à, tôi biết anh đang trông chờ cái giây phút này, tôi biết anh đang nóng lòng muốn nghe tôi nói với anh một câu chuyện liên quan đến cả tôi lẫn chính anh nữa....

Đôi mắt lơ lơ của hắn sáng lên, chăm chú theo dõi phản ứng của anh qua sự thay đổi của nét mặt, của ánh mắt, của sắc da. Thấy anh không nói gì, hắn tiếp:

- Chuyện này dính dấp đến cả người vợ xưa kia của tôi, đồng thời cũng là người tình của anh một thời gian ...khi chúng mình còn phè phỡn ở Paris, thành phố của Ánh Sáng.....
- Anh muốn nói đến Quỳnh Anh?

Anh thấy mặt Bách nhăn nhú lại như bị một cơn đau hoành hành. Để bày tỏ một cử chỉ thông cảm, anh hỏi:

- Xin lỗi anh, anh đang bị cơn đau. Hay là để khi khác chúng mình nói chuyện này, khi nào anh thấy khoẻ hơn...
- Chẳng còn lúc nào khoẻ hơn đâu. Vả lại, câu chuyện này tôi cần nói nó ra cho xong, giữ mãi trong lòng chẳng ích gì, chỉ kéo dài thêm phiền muộn. Tôi đã phải sống với sự ám ảnh mấy chục năm rồi, kể từ ngày ... Quỳnh Anh bỏ tôi trở về Paris... Tôi cần được giải thoát... Tôi đã trông chờ từ quá lâu cái ngày được nói với anh về vụ... này. Xin anh hiểu cho nỗi khổ tâm của tôi, nhất là vào những năm gần đây, khi tôi biết tôi không còn sống được bao lâu nữa.

Ngừng một lát để thở, và để quan sát thái độ của anh, Bách với cốc nước lạnh, uống một ngụm, sửa lại thế ngồi xong mới nói tiếp:

- Anh có biết rằng tôi sợ chết đi mà không được gặp anh để nói câu chuyện này đến như thế nào không?
- Tôi có thể đoán rằng câu chuyện này, đối với anh rất quan trọng... Quang có nói với tôi... Chính vì thế mà mình gặp nhau hôm nay...
- Câu chuyện này có thể quan trọng đối với anh hơn cả đối với tôi nữa. Vì thế nếu tôi không cho anh hay trước khi tôi chết, tôi sẽ áy náy vô cùng, chắc tôi sẽ không yên tâm nhắm mắt.

Có lẽ thấy vẻ mặt khinh khỉnh của anh, cái vẻ mặt lộ ra một thoáng nghi ngờ, vẻ mặt vồn dĩ của anh, chẳng ăn nhập gì tới câu chuyện hắn ta đang muốn kể ra, nên hắn vội vàng nói thêm:

- Tôi không nói đùa đâu thưa anh. Anh cứ tin tôi đi.
- Tôi tin anh mà, anh Bách. Tôi xin lỗi nếu đã tỏ vẻ gì làm cho anh hiểu lầm. Xin anh cứ nói điều gì anh cần nói. Tôi đã sẵn sàng nghe rồi đây...

Rồi sau câu nói đó của anh, hắn nói một hơi dài đến cả năm bảy phút. Hắn trút ra hết tất cả những gì u uẩn hẩn chất chứa trong ruột gan hắn. Hắn kể rằng, như anh đã biết, vào cái thời kỳ đó, khi còn ở Paris, hắn đã xi mê Monique Quỳnh Anh, hắn đã đeo đuổi nàng suốt bao nhiêu năm trường mà không được, chỉ vì nàng đã có người yêu là... anh. Hắn đã ghen tuông với anh, hắn đã thù ghét anh, và nhiều lúc quẩn trí hắn đã tính đi mua một khẩu Mauser đem đến dí vào đầu anh, vào cái chỗ thái dương của anh, cái chỗ sợ anh không có xương che, mà bóp cò... cho viên đạn đồng xoáy vào óc anh, cho anh ngủm cù ti cho xong chuyện. Nhưng rồi hắn sợ phải đi tù, sợ phải đi tù một cách lằng xẹt, vì giết được anh rồi nàng cũng đâu sẽ yêu hắn? Cho nên hắn đã bỏ đi cái ý định thịt anh đi cho đá cơn giận, thịt anh cho lòng được phơi phơi trở lại. Hắn nghĩ trên cõi đời không gì thích thú hơn là giết được tình địch của mình.

Thế rồi xảy ra cái vụ anh đột ngột trở về Việt Nam và không trở qua Paris được nữa. Trong thời gian mấy tháng trời Quỳnh Anh tuy sống mà như chết, vật vã với nỗi đau đớn trong lòng, với sự nhớ nhung, với sự cô đơn, nàng bỏ ăn bỏ ngủ, bỏ cả học hành. Những đứa bạn của nàng phải ra công khuyên răn năn nỉ, săn sóc cho nàng, nên từ từ sức khỏe nàng mới hồi phục, cuộc sống mới trở lại bình thường. Tuy nhiên mối tình nàng trao về anh không bao giờ nguôi ngoai, ngay cả cho đến sau này khi nàng đã đi lấy chồng, hình bóng anh vẫn như một bóng ma ám ảnh tâm trí nàng, làm cho nàng sống với quá vãng, sống với trí tưởng tượng, với cái chấp chờn của huyền hoặc, của giả tưởng. Nàng cứ nghĩ rằng anh vẫn còn thương nàng, anh vẫn còn là hoàng tử của lòng nàng, và Quỳnh Anh vẫn cứ chờ, chờ một ngày nào đó anh về đón em đi, đưa em trở lại bến bờ của yêu đương, của hạnh phúc.

- Còn chuyện anh cưới Quỳnh Anh làm vợ? Cái gì thúc đẩy anh làm vậy?

Dường như Bách chỉ chờ đợi anh nêu câu hỏi đó để có đủ can đảm nói ra bí mật mà hắn đã dấu kín từ ban đầu. Hắn, như tức nước vỡ bờ, như đang bị dồn nén, liền trả lời:

- Tâm lý con người thật là khó hiểu. Khi đó, tôi đã cảm thấy sung sướng như thể tôi đã hạ thủ được một tình địch, như thể chính tôi đã làm cho nàng phải quay về với mình. Kỳ thực không phải thế! Trong sự cùng quẫn, nàng đã đến với tôi, nàng đã nhận đôi tay giang rộng của tôi, nàng đã ngã vào lòng tôi, mặc dù vẫn còn khổ sở vì mối tình dang dở. Sự thật tôi nào có hay? Tôi đã tưởng rằng Quỳnh Anh và anh thôi nhau vì một sự bất đồng nào đó, và nàng đang khổ sở vì sự tan vỡ, nên chính tôi là kẻ mã thượng ra tay cứu giúp. Sau này tôi mới ý thức được sự ngây thơ của tôi. Tôi đã rơi vào cái bẫy tình cảm mà nàng giăng ra như thể là con ruồi xa vào cái mạng nhện.
- Anh và Quỳnh Anh hợp duyên thì lấy nhau, có gì để mà anh phải cay đắng?
- Chuyện không đơn giản như anh tưởng. Chỉ trong vòng một tháng sau khi nàng đến với tôi thì nàng thủ thỉ rằng nàng có bầu, làm tôi phát hoảng! Tôi đang học năm thứ ba đại học, chưa ra trường, chưa làm ra tiền để có thể sống tự lập. Bấy giờ phải làm sao? Cưới nàng làm vợ rồi bỏ học đi làm, nuôi vợ nuôi con hay sao? Không cưới nàng để rồi mang tiếng là sở Khanh, chơi chán rồi quát ngựa truy phong ư? Rồi còn mặt mũi nào nữa? Còn thanh danh gia đình tôi? Thật là một chuyện làm cho tôi điên đầu.

- Cuối cùng anh làm sao?
- Thì đành cầu cứu bố mẹ tôi. Gia đình tôi bèn đến điều đình với bên nhà Quỳnh Anh, tạm thời gửi nàng về ở nhà cô chú tôi ở Toulouse cho đến khi tôi ra trường mới làm đám cưới. Vừa làm xong đám cưới thì chúng tôi về nước, gia đình nàng đã chuẩn bị sẵn cho tôi một chỗ làm tốt ở Saigon... Nhà cửa xe hơi thì cũng có sẵn trong gia đình...
- Như vậy thì hạnh phúc quá rồi, anh còn kêu ca nỗi gì?...
- Bên ngoài trông thì đẹp đấy, nhưng bên trong thì không phải vậy. Quỳnh Anh sống với tôi không có hạnh phúc. Nàng chẳng bao giờ thương yêu tôi cả. Chỉ vì hoàn cảnh mà nàng đã phải chọn tôi. Chỉ một thời gian ngắn sau khi chúng tôi chính thức thành vợ chồng, nàng không còn chịu đựng được sự giả dối, bất kể đến sự đau khổ của tôi, nàng đã nói ra sự thật....

Nghe đến đây tim anh đập dồn dập, anh thấy hồi hộp như thể đang xem đến chỗ gay cấn nhất trong một truyện phim trinh thám, anh thấy hơi nghèn nghẹn nơi cổ. Anh bật nói:

- Sự thật? Sự thật gì? Sự thật thể nào?

Bách nhìn anh với một ánh mắt phản ánh sự tội nghiệp pha trộn với lòng khoan dung:

- Sự thật là đứa con trong bụng nàng khi trước không phải là con tôi mà là con ... người khác...

Đến đây thì anh thấy tim anh như muốn phá tan lồng ngực, anh cảm thấy như thể có một sự bộc phá trong lòng, một cái gì làm cho lồng ngực anh tắc nghẽn, anh không còn thở được. Anh như muốn hét lên một câu gì đó, nhưng nhìn ánh mắt diều cợt của Bách, anh đành nhin, anh đành lấp bắp:

- Con người khác? Ý anh muốn nói là con tôi? Sao anh không nói thẳng ra? Con tôi chứ còn con ai được nữa? Nàng có nêu tên tôi ra hay không?

Vẫn với ánh mắt kẻ cả, với thái độ khinh khỉnh của kẻ ban ơn cho anh, Bách từ tốn trả lời:

- Tất nhiên là có! Anh thừa biết Monique Quỳnh Anh! Nàng đâu có sợ sự thật? Nàng đâu cần giấu điều gì? Chẳng qua chỉ là vì hoàn cảnh, vì thời thế, vì sự thiếu thuận tiện mà nàng chưa nói ra... Nói xong sự thật rồi thì đối với nàng là hết, hết chuyện, hết hết. Bọn Tây nó nói "un point final" "un point, c'est tout" là thế đó!

Chiều hôm đó, khi ra về, Quang hỏi anh về câu chuyện bí mật mà Bách đã kể cho anh nghe. Anh bịa ra một vụ xích mích khi xưa, lúc cả bọn còn là sinh viên sống thành một nhóm bè bạn bên Pháp, dễ gây chuyện với nhau. Anh không dám nói sự thật, phần vì nó liên quan đến danh dự của Monique, của anh và cả của Bách nữa, một phần khác là vì tất cả nay chỉ còn là quá khứ. Hơn nữa đó là một chuyện không tốt đẹp gì, không may xảy ra, không liên quan gì đến ai khác, để người ngoài biết cũng chẳng ích lợi gì.

Nhưng riêng đối với anh thì nó là một sự thật kinh hoàng, nó làm anh nao núng, nó sẽ làm cho anh khổ tâm suy nghĩ. Anh biết thế. Số anh đã đến lúc có chuyện, cuộc đời phẳng lặng của anh đã tới hồi gay cấn, bởi vì... bởi vì... anh có một đứa con mà chưa bao giờ anh thấy mặt, chưa bao giờ anh được ôm hôn, chưa bao giờ được nghe nó kêu "Ba ơi!". Anh buột miệng hỏi Quang:

- Con thằng Bách, đứa con của nó với Monique, là con trai hay con gái?
- Ủa, mày không biết sao? Con gái! Con bé xinh lắm! Coi vậy mà bây giờ chắc cũng đã 23, 24 tuổi gì đó rồi chứ không ít!
- Monique và con bé bây giờ ở đâu, mày có biết không?
- Làm sao tao biết được? Thằng Bách còn không biết nữa là!
- Chúng nó không liên lạc với nhau à?
- Tao không biết rõ, nhưng chắc là không rồi! Không nghe thằng Bách nói gì hết, tức là không chứ gì?

.....

Trên chuyến bay trở về L.A. kéo dài hơn bốn tiếng đồng hồ, đầu óc anh tràn ngập những ý tưởng vui buồn lẫn lộn. Vui vì anh bỗng được Trời Phật ban cho anh một đứa con gái, anh chẳng phải nuôi ngày nào mà nay đã lớn khôn, xinh đẹp thông minh - anh tin là như vậy vì mẹ nó đẹp và bố nó thông minh thì làm sao nó không giống cả mẹ lẫn bố? Vui là vì anh được biết Quỳnh Anh vẫn thương anh, vẫn

quí mến anh mặc dù anh đã có lỗi, đã vô tình để nàng lại ở Paris khi xưa, cùng đứa con mà khi đó anh không hay biết. Nếu Bách không có lòng từ bi, không bỏ qua những tội hiềm của quá khứ mà nói cho anh biết thì anh đâu có hay, và anh đâu còn nghĩ tới Quỳnh Anh, người yêu của anh khi xưa? Bỗng nhiên anh cảm thấy một phần tội lỗi, anh cảm thấy anh đã vô tâm. May thay, anh đã gặp lại Bách và được cho biết chuyện bí mật mà hắn đã bao năm giữ kín trong lòng. Phép nhiệm màu nào, sự kỳ bí nào đã thúc đẩy hắn đi tìm anh để cho anh biết một sự thật đã làm cho hắn thật đau lòng như thế? Anh bỗng cảm thấy một nỗi hạnh phúc tuyệt vời làm cho anh muốn gào to, “*Cám ơn Trời Phật, Cám ơn Trời Phật đã cho con điểm phúc này!*” Trong đầu anh hiện lên trăm ngàn chữ “Cám Ơn” viết bằng muôn màu, muôn kiểu chữ, những giòng chữ đó như bay bổng, lượn tới lượn lui, tựa những bóng mây lơ lửng trên một bầu trời xanh ngắt của một ngày tươi sáng...

Nhưng rồi qua đi nhanh chóng nỗi vui mừng chợt đến, anh lại đắm chiêu suy tư, anh lại thấy có vấn đề, có chuyện làm anh phải nghĩ ngợi. Bởi vì làm sao biết con anh nay ở đâu? Làm sao biết mẹ nó, Quỳnh Anh thương yêu, nay ở đâu? Tìm đâu ôi tìm đâu ra những kẻ anh thương yêu đó bị giờ? Anh bỗng liên tưởng đến giọng ngọt ngào của người ca sĩ trong bài ca đi tìm... tuổi thơ đã mất...

*Tìm đâu những ngày thơ ấu qua?
Tìm đâu những ngày xinh như mộng?
Tìm đâu những ngày thơ?
Tìm đâu những chiều mơ?
Tìm đâu, biết tìm đâu, đâu giờ?*

Nhưng trường hợp của anh khác, anh không tìm một cái gì đã mất, anh tìm một hiện thực thương yêu, một đứa con đang sống, đang hiện diện đâu đây trên cõi đời này. Làm sao bây giờ, anh tự hỏi. Làm sao bây giờ, làm sao? Làm sao... làm sao? Những chấm hỏi quay cuồng, ngó ngẩn, trong tâm trí anh. Trong một lúc cùng quẩn, yếu đuối, anh chỉ còn là một mớ tình cảm, hết cả lý trí, hết đầu óc để suy nghĩ.

- Ngài uống gì thưa ngài?

Người tiếp viên hàng không chân dài tóc đen, với toàn nét quyến rũ của một người con gái Á Châu, hỏi anh. Với ánh mắt lấp lánh thắc mắc, nàng như muốn thăm hỏi, “*Anh đang nghĩ gì mà trông mê mẩn như đang nhớ người yêu vậy?*” Anh mỉm cười với em và trả lời:

- a whisky on the rock, please! (Cô cho tôi một ly whisky với nước đá)

Anh thấy mình đang cần một ngụm rượu mạnh vào giữa cái buổi trưa của một ngày đẹp trời để mừng cho chính anh, mừng cho một sự biến đổi mới xảy đến cho cuộc đời anh. Gần hai mươi năm qua anh đã sống một cuộc sống mà tự nhiên bây giờ anh thấy nó vô nghĩa. Anh đã chạy theo đồng tiền, anh đã xây dựng một cuộc sống vật chất vững chắc cho chính anh, anh đã mua nhà lớn, sắm xe đẹp, đi du lịch khắp nơi trên thế giới. Anh đã có những người bạn mới trong số đồng nghiệp ngoại quốc của anh và đã có một chỗ đứng đáng kính trọng trong xã hội. Anh đã lên làm tới giám đốc một chi nhánh lớn của đại công ty mẹ và dưới quyền anh nay cũng cả năm bảy chục nhân viên làm việc. Tất cả những kết quả vừa nói, trước đây anh coi là ghê gớm thì bây giờ anh lại cho là tầm thường, vì nó chẳng giúp gì anh tìm ra được những người thân thương anh đang muốn tìm. Từ ngày sang đến nước Mỹ, anh đã giới hạn việc giao tiếp với những người đồng hương và ngay cả những bạn bè cũ, anh cũng đã không còn liên lạc. Có thể một phần vì anh quá bận bịu với cuộc sống mới, phần khác vì anh chẳng muốn dính líu đến cái thời kỳ khốn nạn xưa kia. Anh vốn đã không có bao nhiêu bạn mà những đứa con thân thiết thì lại sống bên Pháp hay tại những nước Tây Âu. Nay anh mới thấy anh kẹt, anh không thấy có ai có thể giúp đỡ anh, anh không biết phải làm sao bây giờ.

Tuy nhiên anh đã không nản chí, anh đã không đầu hàng tình thế khó khăn, mặc dù anh biết công việc tìm kiếm Monique và đứa con anh không phải là dễ, không phải là đơn giản. Anh đã tự nhủ phải nhẫn nại, phải kiên tâm kiên trì giống như bọn Cộng Sản khi chúng hô hào “kẻ thù nào cũng chiến thắng, khó khăn nào cũng vượt qua.” Những ngày tháng sau đó, anh đã dồn thời gian rảnh rỗi để tìm những mối giây liên lạc với những thân hữu xưa kia. Nhờ Quang, anh đã có được tin tức của một số những người thân ở Paris và may cho anh, từ đó anh bắt lại được liên lạc với Minh Trang ở Nice.

Minh Trang, người yêu đầu đời của anh, người con gái đầu tiên anh quen khi tuổi mới mười tám, khi anh mới từ phi cơ bước xuống phi trường Orly chưa được bao lâu, nói theo người Mỹ khi anh còn FOB, fresh off the boat, chưa biết những lối ăn chơi của dân mít ở Paris. Anh đã gặp em trong một party, vào lúc anh còn đang nhớ nhà, anh còn nhớ Saigon, nhớ những tà áo dài trắng, nhớ những mái tóc thề, anh chưa thích nhảy Bebop, chưa khoái các em bạn váy đầm xòe... Minh Trang đã đến với anh trong những giây phút anh thấy cô đơn nhất, anh thấy cần một bóng hình bên cạnh để cho anh bớt cảm thấy lạnh trong cái mùa đông lạnh nhất trong cuộc đời. Và em đã để cho anh ôm em, hôn em, em đã cho anh cái cảm giác mê mê như chưa mê mê bao giờ... Từ đó, từ ngày có Minh Trang, anh quên đi Saigon, quên đi những nét áo dài tha thướt, để bắt đầu thích Paris, thích Bebop, thích những váy đầm xòe tiện lợi.

Và như thế ba ngày sau, em đã tươi cười ra phi trường Nice đón anh. Nhìn thấy anh từ trong nhà quan thuế bước ra, tay cầm chiếc va li nhỏ, trong bộ đồ vét sport màu sữa, em nhảy lên vì sung sướng, miệng cười toe toét nói:

- Sao anh bắt em chờ lâu thế?
- Xin lỗi em, máy bay tới trễ năm phút và anh bị kẹt mười phút ở quan thuế. Đâu phải tại anh?
- Ý em muốn nói gần hai mươi năm, cộng thêm những tháng anh theo Monique... ngày xưa đó...
- Trời đất! Vậy mà anh tưởng em nói chờ máy bay... Thôi cho anh xin lỗi... Bây giờ cho anh đền em nghe...
- Đền cái gì anh? Đến giờ anh vẫn còn theo Monique mà nói đền em! Lại còn nhờ đến em gái để đi tìm người yêu...
- Anh đi tìm người yêu nhưng không phải là Monique! Anh đi tìm em đấy chứ!
- Thôi đi anh, đừng có xạo nữa! Nhưng không sao, em chờ anh đã bao lâu, nay chờ thêm cũng được. Có điều những lúc ở bên em thì không được nghĩ tới cô ta đó nghe! Promis? (Anh chịu hứa không?)
- Promis! (hứa)

Và như để làm cho em vừa lòng, anh đã ôm em chặt trong cánh tay cứng chắc của anh, anh đã cúi đầu hôn em một hơi thật dài, anh đã thấy em run rẩy vì cảm động hay vì sung sướng, anh không rõ... Em nắm tay anh, dắt anh tìm ra khỏi nhà ga, dẫn anh tới chiếc xe Porsche sơn màu đỏ chót của em để anh phải trở mắt lên trầm trồ:

- Chiếc xe thật hết sảy! Đẹp hết chỗ chê!
- Còn em bộ không đẹp sao?

Anh cầm tay em, đẩy khẽ em ra xa, đưa mắt ngắm em trong chiếc váy mùa xuân màu hồng có hoa tím nhỏ nhỏ, chiếc váy rộng xòe ra trên cặp giò dài, dưới chân là đôi giày cao gót đen bóng lẩy. Chưa bao giờ anh thấy em đẹp như vậy, với đôi má hồng, mái tóc cắt ngắn bó sát đầu, đôi mắt to đen láy. Ai bảo em đã gần năm mươi? Thân hình như thế thì cũng như mới bam mí bốn mươi.

- Em gái anh thì thôi khỏi nói! Em lộng lẫy như một bà tiên!

Được anh khen, em cười khanh khách:

- Anh nịnh đầm là số một, làm sao Monique không mê?
- Ở tưởng mình quên cô ấy rồi cơ mà? Từ giờ chỉ còn Minh Trang của anh thôi đấy nhé!
- Dạ! Em quên! Xin lỗi anh yêu.

Em lái xe đưa anh đi một vòng dọc theo con đường mang tên Promenade des Anglais, chạy từ phi trường cho đến trung tâm thành phố. Em hỏi anh có đói, em đưa anh đi ăn phở ở tiệm gần nhà ga, anh nói anh không đói mà cũng chẳng muốn ăn phở bên Tây. Em hỏi anh tại sao không thích ăn phở bên Tây, anh biết anh nói hớ, anh sợ đụng chạm, anh bèn né nói rằng sang Tây anh chỉ thèm ăn bouillabaisse, em bèn trả lời để bữa nào rảnh, em đưa anh đi Marseille ăn bouillabaisse ở tiệm Chez Michel. Em đưa anh về nhà, nhà em ở khu sang, trên một ngọn đồi nhìn xuống biển xanh mênh mông của Vịnh Thiên Thần, nhà có vườn rộng lớn, có đường cho xe hơi vào đến tận cửa, anh thấy nhột, anh tưởng căn nhà bốn phòng ngủ ba phòng tắm của anh ở Loma Linda là ngon, không dè...

- Em ở có một mình sao mà nhà lớn quá vậy? Cho anh ở một phòng được không?
- Anh thừa biết lòng em rồi, anh còn hỏi đùa làm gì cho em tủi thân?

Bất chợt anh ý thức anh đã vô tình làm cho em buồn. Anh thấy nghẹn nghẹn nơi cổ, không biết nói sao để chữa cháy. Anh tự thà anh đúng là thằng ngu, không biết thế nào là tế nhị. Anh cố lấy hết can

đảm nói bằng một câu tiếng Anh, bởi vì anh tìm không được một câu bằng tiếng mẹ đẻ để nói mà không gươngmồm:

- Sorry, I didn't mean it! It was my stupid instinctive response to your beautiful residence! (Cho anh xin lỗi, ý anh không muốn nói thế. Đó chỉ là câu anh đại dột nói ra mà không suy nghĩ khi thấy căn nhà em quá đẹp!)

Và em đã rộng lượng với anh:

- It's Okay. I know you didn't mean it. I was just too sensitive myself. Có lẽ bởi vì em đã chờ quá lâu... (Không sao! Em biết anh không có ý đó. Chính em cũng đã phản ứng do quá nhạy cảm)

Rồi em gươngmồ cười nói lảng sang chuyện khác:

- Em có mua chai champagne để célébrer (ăn mừng) ngày hai đứa mình hội ngộ. Minh uống bây giờ nhe anh?
- Thế thì nhất rồi còn gì hơn hả em? Để anh mở cho!

Em đi mở tủ lạnh lấy chai rượu và hai cái ly. Anh vòng tay ôm em vào lòng đồng thời vặn sợi dây kềm, mở chai rượu. Tiếng nút chai nổ lớn làm em cười lên tiếng, anh rót rượu rồi hai đứa uống chung một ly. Em cầm ly rượu, anh ôm eo em, kéo em sát vào anh, miệng hôn nhẹ lên gáy em, em rùng mình nói, “đừng anh! đừng anh!” nhưng anh biết em đang thích thú, em đang sung sướng, đang hưởng những giây phút thần tiên... Anh ngả em xuống chiếc ghế dài nệm da êm ái, anh hôn em trên mặt, trên má, trên môi, trên cổ ... và em nhắm nghiền đôi mắt chịu đựng sự tấn công dần dần của anh...

Như vậy anh đã trải qua hai ngày bên em tại thành phố thơ mộng của Bờ Biển Mây Xanh, anh đã được hưởng những giờ phút tuyệt vời, tràn trề tình tứ yêu đương, và anh vui hơn bao giờ khi thấy anh đã mang hạnh phúc đến cho em. Hai đứa đưa nhau đi tắm biển, dắt tay nhau đi rong chơi trên Cầu Tàu Hoa Kỳ, em chạy quanh đùa rỡn như một thiếu nữ son trẻ khi bị anh đuổi theo, để rồi mệt đừ em nằm lãn trên bãi cát, và anh hôn hờ đề lên em, hôn em tới tấp. Buổi chiều hai đứa đi ăn đồ biển tươi ở nhà hàng Bocacio chuyên bán thức ăn của vùng Provence tại Nice, hay em chạy xe vù vù đưa anh đi Monte Carlo ăn tại tiệm Le Vistamar, ăn xong hai đứa vào casino thử thời vận. Khi anh thấy em

mất tiền nhiều, anh khuyên em ngưng chơi, em vội cười lên tiếng mà nói “em đen bạc nhưng đồ tình anh ơi!”

Đến hôm anh chuẩn bị đi Tây Ban Nha để tìm tông tích của Monique và đưa con anh thì Minh Trang nói với anh rằng tin tức em cho biết nàng đang sống ở một đồn điền ô liu ở Toledo, cách xa Madrid chừng 120 cây số là một tin em có từ khá lâu, có lẽ hơn năm năm trước, không biết giờ này Monique còn ở đó với người chồng Tây Ban Nha của nàng nữa hay không. Em lo ngại anh đi một mình sang xứ người, tiếng Y Pha Nho anh không biết nói mà dân địa phương lại không rành tiếng Anh hay tiếng Pháp, làm sao anh lần mò cho ra nơi nàng ở, và nếu có tìm được cho ra nơi đó thì chắc gì hai mẹ con chịu tiếp đón anh?

- Từ ngày Monique rời Paris về nhà chồng, nàng đã không còn liên lạc với các bạn bè cũ ở Pháp. Gia đình nàng đã không chấp nhận cho nàng cưới anh chàng Carlos, mà nàng vẫn cứ làm, nên coi như đã từ nàng!
- Tại sao Monique lại lấy anh chàng người Tây Ban Nha này vậy em?
- Anh hỏi thế thì làm sao em biết trả lời? “Le Coeur a des raisons que la raison ne connait pas” (trái tim có những lý do mà lý trí không biết đến) mà anh! Em chỉ biết rằng Carlos đã theo đuổi nàng mãi, cuối cùng nàng mới chịu. Cũng có thể nàng muốn xa lánh tất cả mọi người nàng quen biết. Với lại Carlos là con một nhà triệu phú, có đồn điền trồng cam và ô liu, lấy anh ta, thì hai mẹ con không phải sống khốn khổ như khi ở Paris...
- Thế tại sao nàng không cứ sống ở Saigon với Bách? Cuộc sống của hai người hồi đó quá là đầy đủ cơ mà...
- Anh không biết tính tình Monique ư? Nàng thích ăn chơi, thích một cuộc sống phóng túng, thích có bạn bè, thích uống rượu, đi nhảy... Thời gian nàng sống ở Paris, nàng cặp kè hết anh bồ này

đến anh bỏ khác, toàn là con ông cháu cha, đẹp trai con nhà giàu...Em nghĩ anh biết điều này chứ, cần chi em nói cho anh nghe...

Anh nghe em nói mà thấy nhột, thấy hơi thốn trong lòng. Khi xưa, anh đã bỏ em Minh Trang để đi theo nàng Monique bởi vì nàng đẹp ghê hồn, vì nàng nhạy giỏi, vì nàng có không biết bao nhiêu chàng trai đeo đuôi. Được lọt vào mắt xanh của nàng là một vinh dự, một điều đáng tự hào. Hồi đó, anh đang là một dân chơi, tuy nghèo nhưng đẹp trai, nổi tiếng là có nhiều cô theo. Bây giờ nghĩ lại anh thấy vừa xấu hổ vừa dại dột. Cha mẹ anh cho anh đi sang Tây học để trở thành bác sĩ - kỹ sư, anh la cà lêu lổng trở thành một tên ma cà bông chỉ ăn chơi và đi theo gái, thật đã là một sự sỉ nhục cho gia đình anh. Cũng may mà mẹ anh không biết chuyện xấu xa của đứa con. Nay anh vẫn còn thấy có lỗi với cha mẹ và không xứng đáng với Minh Trang. Anh buồn buồn nói với em:

- Lúc đó anh là một thằng ngu, chỉ ham vui. Anh chẳng để ý gì đến những đứa bạn không tốt bao quanh anh. Ngay bây giờ, trước mặt em, anh còn thấy xấu hổ, anh đã đi theo Monique mà quên em đi, trong khi em là một viên ngọc quý đáng lẽ anh phải chết chiu...
- Có mới nói cũ mà anh! Đó chỉ là chuyện thường tình!
- Thôi em ạ, anh biết lỗi anh rồi. Cho anh xin đi, đừng dùng lời lẽ chua cay với anh làm gì!

Anh hiểu em vẫn còn tức, vẫn còn giận anh, nhưng có yêu thì mới tức, mới giận, mới nói lầy, tuy nhiên thấy anh xuống nước, Minh Trang tỏ vẻ hài lòng, em sẵn sàng bỏ qua chuyện cũ.

- Tiện đây em muốn nói với anh một điều. Em không yên tâm để anh đi Tây Ban Nha kiếm Monique và con anh một mình. Em muốn anh cho em đi theo. Em nói được tiếng Y Pha Nho, em sẽ giúp anh tiếp xúc với những người ở địa phương, công việc tìm kiếm sẽ thuận lợi hơn. Ngoài ra, đi hai người dù sao cũng dễ xoay sở hơn, có gặp rắc rối gì, em sẽ giúp anh ý kiến...
- Em chịu đi với anh như thế thì nhất rồi còn gì! Có em bên anh, khó khăn trở ngại sẽ không còn. Cám ơn em đã có lòng giúp anh trong công việc khó khăn này. Nếu vụ tìm kiếm này thành công thì ơn em anh không biết sao trả...
- Anh khỏi nghĩ đến chuyện ơn nghĩa! Có điều em cứ sợ anh nghĩ em xía vô chuyện riêng tư của anh...

Nàng cười ranh mãnh rồi nói thêm:

- Có em thì chàng với nàng sẽ khó làm ăn! Em sẽ là kỳ đà cản mũi...

Nhưng anh cũng không vừa:

- Em khỏi lo! Sau khi gặp lại em, anh đã đổi ý... anh muốn nhận Nice làm quê hương thứ hai vì thấy Nice đẹp hơn Toledo muôn phần... Anh mong có em làm kỳ đà cản mũi.

Thế là cả em lẫn anh cùng cười khoan khoái. Tối hôm đó, hai đứa lên giường ngủ sớm (?) để còn sức ngày hôm sau lên đường.

Chuyến bay của Iberia Airlines chỉ mất có hai tiếng đồng hồ là đã tới Madrid. Từ phi trường hai đứa thuê xe đi về khách sạn ở trung tâm thành phố. Trưa hôm đó hai đứa dung dăng dung dẻ đi chơi Madrid và vì đã đến nơi đây nhiều lần, em biết hết những hang cùng ngõ hẻm của cái thủ đô xứ Tây Ban Nha này. Em đưa anh đi xem Bảo Tàng Viện Trung Ương Museo del Prado, đi thăm Puerta Del Sol (Cổng Mặt Trời) là nơi đông du khách nổi tiếng nhất, nằm ngay giữa thủ đô Madrid, đi thăm Plaza de España tức

Công Trường Tây Ban Nha là một khu vực rộng lớn có những toà nhà nguy nga, tại đây có tháp tượng Miguel de Cervantes, tác giả cuốn truyện nổi tiếng Don Quixote mà anh phải đọc khi còn đi học tiểu học, và đi xem San Lorenzo de El Escorial, một lăng tẩm nhà vua đồng thời là một nhà tu và một bảo tàng viện. Chiều về, em đưa anh đến một quán rượu, hai đứa uống rượu vang của xứ Tây Ban Nha, nhâm nhi mấy đĩa tappas và nghe nhạc flamenco. Hôm đó, em diện một chiếc váy xòe em mua kỳ trước em đến chơi Madrid, em hỏi anh trông em có giống gái bản xứ hay không, anh bảo nếu không nhìn mặt thì giống lắm, em hứng chí đi ra quay mấy vòng biểu diễn màn vũ dân tộc xứ Tây Ban Nha, làm cho mấy chàng trai bản xứ khoái chí vỗ tay liên hồi.

Anh thấy mặt em đỏ hồng vì bị kích thích, em thờ hờn hờn thấy thương, anh kéo em vào sát bên anh, và thay một lời khen tặng, anh hôn em lia lịa ... hôn say đắm một hồi rất lâu, làm em muốn nghẹn thở.

Sáng hôm sau, hơn mười giờ hai đứa mới dậy nổi. Ăn xong bữa điểm tâm được dọn tại chỗ, hai đứa đi vào phòng tắm... tắm chung, rồi vừa khích khích cười vừa lau mình, hai đứa thay quần áo chuẩn bị đi Toledo. Em đưa anh đến toà thị chính để anh vào hỏi thăm. Anh được chỉ đến hết phòng này sang phòng bên kia, sau cùng đến nơi đăng ký những cơ sở làm ăn trong vùng, bà thư ký tra cứu mãi mới tìm ra được cái địa chỉ của đồn điền ô liu có tên Carlos Alvarez và Monica Vương Quỳnh Anh làm chủ. Anh hăm hờ cảm ơn bà thư ký và Minh Trang cứ thế mà riu riu phiên dịch ra tiếng Y Pha Nho. Trên đường đi ra chỗ lấy xe, anh khoái chí luôn miệng reo mừng:

- May Quá! May quá! Mình tìm ra được ngay cái đồn điền này!

Làm em thấy bực, em gắt:

- Anh làm gì mà rối rít tít mù lên như thế? Bộ muốn thấy Monique quá rồi hay sao vậy anh?
- Đâu có! Anh chỉ muốn cho xong việc thôi ấy mà! Bộ em ghen hả?
- Anh nói lạ nhĩ? Sao em phải đi ghen với cô nàng Monique của anh?

Thế là anh tiu nghỉu, anh sợ lại làm phật lòng em, để rồi lại phải nói khó, lại phải làm lành mắt công. Thà nhịn còn hơn để mất vui. Bỗng nhiên anh nhận thức ra cái giá anh phải trả để có người yêu. Xưa kia, sống một mình, anh đâu có khi nào phải nhịn ai, phải đắn đo lựa lời trước khi nói? Anh đâu có bị một sự ràng buộc nào? Đâu có một hàng rào nào ngăn cản hành động tự do của anh? Hóa ra hạnh phúc to lớn nào cũng phải đánh đổi bằng một vài bất hạnh nho nhỏ...

- Anh nghĩ gì mà coi bộ đăm chiêu vậy? Em làm cho anh buồn hay sao? Nếu thế thì cho em xin lỗi...
- Đâu có! Anh tự nhiên thấy hơi nhức đầu một chút. Không sao đâu, rồi sẽ hết...

Cuộc đời là một vở kịch và từ nay anh phải tập đóng vai cho khéo, không để lộ tẩy. Sống lừa đời là thế, là phải giả dối, không nhiều thì ít... Rồi anh sẽ thấy tiêng tiếc cuộc sống độc thân.. Rồi đây nếu muốn ở bên em thì anh sẽ phải tập thay đổi lối sống, anh phải tập thích hợp với hoàn cảnh mới... biết hoà giải.

Để đến đồn điền, hai đứa phải đi trên xa lộ về phía Nam chạy dọc theo dãy núi Sierra Morena. Suốt trên

quãng đường đi, hai bên sườn đồi là hàng trăm ngàn những cây cam và ô liu trồng thành từng dãy, nhìn từ xa tựa như tóc bím trên đỉnh đầu của người da đen, trông thật lạ mắt. Chừng 45 phút sau, hai đứa vào đến nông trại. Sau khi ngỡ ý muốn tìm một người Á châu tên Monique Quỳnh Anh và chồng tên là Carlos, người tiếp viên mời hai đứa vào chờ trong phòng khách. Vừa nhìn lên tường, anh thấy ngay bức chân dung khổng lồ vẽ một người đàn bà Á châu, nét mặt mơ mộng, ánh mắt rất lạnh với đôi lông mày đen rậm, đôi môi đỏ mọng, cười nửa miệng, trông thật .. khêu gợi. Nhìn chung đó là một người đàn bà đẹp với những nét vừa kiêu xa vừa hấp dẫn. Anh thấy nàng giông giống

Quỳnh Anh với những nét mặt già dặn, ánh nhìn trầm lặng hơn xưa. Đã hai thập niên trôi qua, hình bóng người con gái sexy ngày đó đâu còn đó nữa? Thay vào là hình ảnh một mệnh phụ già dặn đứng đắn hơn.

Một ông già ăn bận sang trọng bước ra tiếp đón anh và Minh Trang. Ông liền nói rằng ông rất buồn phải cho hai người hay rằng họ sẽ không được gặp Carlos và Monique, vì đến quá trễ. Lúc đầu anh nghe, anh không hiểu nhưng sau khi nói chuyện lâu dài, sau khi được ông giải thích cặn kẽ thì anh mới thấm, anh mới hiểu. Một thảm kịch đã diễn ra tại nơi đây không lâu, ông nói. Chuyện buồn nhắc lại làm cho ông thấy vẫn còn đau đớn, mặc dù nhiều năm đã trôi qua, bụi thời gian đã làm lòng người nguôi ngoai bớt. Thấy ông rơm rớm nước mắt khi kể lại, anh nghe lòng mình bỗng thổn thức, ruột gan anh như nóng bỏng, anh thấy như có những mũi kim đâm vào con tim anh. Anh bỗng nhận thức người yêu bé bỏng Monique Quỳnh Anh của mình không còn trên thế gian, nàng đã ra đi, đã vĩnh viễn chào từ biệt cõi đời, từ biệt những vui thú mà nàng vẫn còn đam mê. Nàng ra đi bỏ lại con đường (*lời Trịnh Công Sơn?*)... tình, con đường của những cảm xúc mạnh, những vui thú xác thật... Ông già nói, giọng buồn buồn:

- Carlos đã lấy phải một người đàn bà có nhiều ham muốn, nhiều nhu cầu đòi hỏi... Và trong một lúc tức giận anh đã giết người vợ anh yêu vô cùng...
- Thưa bác, chuyện gì đã xảy ra?

- Một cuộc án mạng vì tình... nhưng được che giấu dưới hình thức một tai nạn... Một tai nạn trong một cuộc đi săn bắn..
- Xin bác kể rõ cho cháu nghe với.. Hồi xưa, cháu cũng yêu Monique...

Ông quay sang nhìn anh chăm chặp như thể anh là một đồng loã, hay cũng một nạn nhân không chừng.

- Như vậy ông biết bà ta thuộc loại đàn bà như thế nào? Theo tôi hiểu, bà ta vì đẹp nên đa tình... Bà ta thích sống, sống mãnh liệt, thích hưởng những thú vui của cuộc đời. Bà ta thích ăn, thích uống, thích chơi, và... và.. thích ngủ với... đàn ông.

Anh bỗng thấy nhói đau trong ngực. Nhưng đó đâu phải là tội của nàng? Thượng Đế đã tạo nàng ra như thế mà!

- Lạy Chúa, xin Chúa tha thứ cho bà ta!
- Tôi nghĩ, Chúa đã tha thứ cho bà ấy, như đã Ngài cứu rỗi tất cả những con người tội lỗi...

Anh nhìn ông già có ánh mắt đăm chiêu. Người dân Tây Ban Nha rất mộ đạo, anh nghĩ. Họ sẵn sàng tha thứ. Anh nghĩ đến những femmes fatales trong lịch sử con người. Anh nghĩ đến nàng, Monique Quỳnh Anh của anh, đến những giây phút tuyệt vời anh đã được hưởng. Trong vòng tay anh, Monique chỉ là bé bỏng, nóng hổi nhưng bé bỏng... anh đã thương yêu nàng...

- Thưa bác thế còn đứa con gái riêng của Monique, bây giờ cháu ở đâu?
- Quỳnh Hương đã được mẹ nó gửi đi học ở Paris từ khi 12 tuổi...
- Đi học ở Paris? Cháu bé ở với ai ở Paris?
- Thì ở với bố đẻ ra nó chứ với ai? Con bé đánh đàn rất giỏi. Nó đi học ở Conservatoire de Paris. Nay đã tốt nghiệp. Lâu lâu nó có về đây thăm tôi, ông nội nó....
- Thế bố đẻ ra nó là ai?
- Monique đã ra toà làm giấy xin bằng chứng DNA để bắt Kỹ Sư Nguyễn nhận con là Quỳnh Hương và nuôi nó cho đến khi lớn. Thật là một chuyện rắc rối! Tôi đã nói với Monique là khỏi cần. Ông nội nó là tôi có đủ điều kiện để nuôi Quỳnh Hương đi học ở bất cứ nơi nào trên thế giới cơ mà! Tôi thiếu gì thì thiếu chứ tiền thì không, chắc ông biết điều này?

Bỗng chợt anh thấy khốn nạn như chưa bao giờ thấy khốn nạn! Thế là hết! Tất cả bao nhiêu nỗi vui mừng, nỗi hy vọng, nỗi sung sướng từ suốt mấy tháng nay, chỉ trong giây phút đã tiêu tan. Anh thấy đau đớn như chưa bao giờ thấy đau đớn! Anh cứ tưởng mình đang có một đứa con! Đâu dè.. chỉ là mừng hụt! Cuộc đời sao lắm trở trêu...Cuộc đời thật là chó đ... Thấy về mặt đau đớn của anh, Minh Trang vội cầm bàn tay anh, siết chặt để an ủi. Ánh mắt triu mến của em làm cho anh thấy bớt khốn khổ trong cuộc đời. Ít ra còn có em trong lúc này. Em là ngọn lửa bé tí ti sưởi ấm lòng anh trong lúc lạnh. Có em bên anh, có em anh thấy ... đời còn dễ thương.

- Cám ơn em Minh Trang đã đi với anh đến nơi đây. Không có em lúc này, chắc anh đã đi tự tử!

*Hương Dương
24 tháng Giêng năm 2009*